

ת"פ 65197/02/23 - מדינת ישראל נגד ייצור מרכבים בע"מ

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 65197-02-23 מדינת ישראל נ' מרכבים בע"מ

לפני בעניין:	כבוד השופטת רבקה גלט המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד אשואל
נגד הנאשמים		ייצור מרכבים בע"מ ע"י ב"כ עו"ד יפרח

גזר דין

לפניי עבירה של שימוש אסור, לפי סעיף 243 לחוק התכנון והבנייה, התשכ"ה-1965, אשר ניתן בגינה קנס מנהלי, בסך 200,000 ₪, מכוח תקנות העבירות המנהליות (קנס מנהלי - תכנון ובניה) תשע"ח-2018 (להלן: התקנות).

כתב האישום הוגש בעקבות בקשת הנאשמת להישפט, והמחלוקת בה יש להכריע היא: האם יש מקום לקבל את בקשתה להפחתה מסכום הקנס המקורי, או שמא יש להטיל קנס גבוה מקנס המקור, כעתירת התביעה.

העבירה

1. כתב האישום מתייחס למקרקעין הידועים כגוש 6876 חלקה 697, במושב יגל, במרחב התכנוני של הוועדה המקומית "שדות דן". על פי התכניות, ייעוד המקרקעין הוא חקלאי/נוף פתוח, וכן מדובר בקרקע חקלאית מוכרזת.

על פי תיאור העובדות, החל מחודש אפריל 2021, היתה הנאשמת בעלת השליטה במקרקעין, ומבצעת שימוש אסור במבנה פח בשטח של כ-932 מ"ר, במבנה יביל בשטח 35 מ"ר, ובמשטח בטון בשטח של כ-84 מ"ר, לייצור מרכבים למשאיות, התקנתם, ואחסון חומרי גלם, ללא היתר.

נכתב כי שווי המקרקעין ל-1,051 מ"ר בייעוד חקלאי עמד על 290,000 ₪, אך כתוצאה מן השימוש עלה שווים לסך 8,510,000 ₪.

2. למרות בקשתה להישפט הודתה הנאשמת בעבירה, והטיעונים התמקדו בסוגיית העונש.

טיעוני הצדדים

3. ב"כ התביעה טען כי עסקינן בעבירות שהמשיכה הנאשמת לבצע, חרף התראה שניתנה ביום 4.4.21, התראה נוספת מיום 21.10.21, הטלת הקנס המנהלי במאי 2022, והגשת כתב האישום בפברואר 2023. נטען כי על פי ביקורת שנערכה במקרקעין ביום 13.7.23, הופסק השימוש במבנה הגדול, והועתק למבנה חדש שהוקם בהיתר, אך עדיין התקיימו השימושים האסורים במבנה היביל לצורך משרד, ובמשטח הבטון לצורך שקילת משאיות. מאז, לא פנתה הנאשמת לתביעה לצורך הוכחת פינוי יתר השימושים, ואין לתביעה מידע נוסף. ב"כ התביעה טען כי הפחתה מן הקנס המנהלי חותרת תחת הקנסות המנהליים והמנגנון שבצדם. בעניינה של הנאשמת, נטען כי לא מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות הפחתה, ולא בכל מקרה יכול עצם פינוי המקרקעין להוות הצדקה לכך. התביעה סבורה כי מתחם הקנס ההולם נע בין סכום קנס המקור ובין 400,000 ₪, ועתרה להטיל 300,000 ₪, לצד צו הריסה. לתמיכה בטענות, הפנה ב"כ התביעה לפסיקה שניתנה בעת האחרונה בגין עבירות שימוש שניתן בגין קנס מנהלי.

4. ב"כ הנאשמת טען כי היא נטלה אחריות והודתה בהזדמנות הראשונה. נטען כי למעשה, הנאשמת לא היתה "הרוח החיה" בניהול הנחלה, כי אם אביו של נציג הנאשמת הוא שניהל את השימושים. לאחר שנפטר לבית עולמו, נטל בנו את האחריות והחל לפעול להסדרת השימוש, בין על ידי הריסת האסור ובין על ידי קידום הכשרה. כך, המבנה הגדול הועתק בהיתר, ומבנה המשרדים נהרס, כמתועד בתמונה שהוגשה. לטענת הנאשמת, אמנם טרם נהרס משטח הבטון, אך כיום אין בו כל שימוש, וכיוון שכך, יש להתחשב בה ולהפחית מן הקנס. עוד נטען כי הנאשמת מצויה בקשיים כספיים, וגם בשל כך יש להתחשב בה. בנוגע למדיניות הענישה, הפנה ב"כ הנאשמת למקרים שונים בהם נוהל ההליך במסלול "הרגיל" והוטלו סכומי קנסות נמוכים לעומת הקנס המנהלי. לשיטתו, יש להטיל על נאשמת קנס במתחם שבין 50,000 ₪ ל-80,000 ₪.

המסגרת הנורמטיבית

5. כאמור, מקורו של כתב האישום בבקשה להישפט, בעקבות הטלת קנס מנהלי. סעיף 14 לחוק העבירות המנהליות תשמ"ו 1985 קובע הסדר עונשי לגבי עבירות בגין הורשע נאשם לאחר הטלת קנס מנהלי, ולפיו אין להטיל קנס נמוך מקנס המקור, אלא בהתקיים נסיבות מיוחדות המצדיקות את הפחתה. הסדר זה נעוץ בטיבן של העבירות המנהליות, בצורך באכיפה אפקטיבית ושוויונית, ובמניעת הגשת בקשות סרק שכל מטרתן להביא להפחתת הקנסות.

6. בהלכה הפסוקה המושרשת נקבע כי לא זו בלבד שאין להפחית מקנסות מנהליים קצובים כלאחר יד, אלא שיש מקום לשקול השתת קנס הגבוה מן הקנס המנהלי הקצוב. בעפ"ג (מרכז) 48922-05-18 מד"י נ' פאללאק (4.10.18) נאמר:

אדרבא, דעתנו במכלול האמור היא, כי במצב דברים זה, בו מעדיף אדם שלא לשלם את הקנס המנהלי ומבקש להישפט, הרי שמהורשע צריך סכום גזר הדין

לעלות על הסכום המקורי המנהלי אותו נדרש לשלם, ובהחלט מקובלת עלינו לעניין זה עמדת המערערת כי קנס מופחת יש בו כדי לעודד הגשת בקשות סרק להישפט במטרה "להתמקח" על גובה הקנס המנהלי שהוטל, ולמנוע מצב בו יוצא חוטא נשכר עת יזכה הוא ליתרון על פני מי ששילם את הקנס שהוטל עליו, ללא הליך משפטי, ולתבנה כי ביצוע העבירה הוא ריווחי והעבריינות משתלמת.

קביעות אלה מצאו ביטוי בהחלטות רבות נוספות (עפ"ג (ב"ש) 16066-09-19 דויגי נ' מד"י (6.2.20); ע"פ (ארצי) 24/05 מור אחזקות נ' מד"י (14.7.08); ע"פ (ארצי) 74/09 משרד התמ"ת נ' דור אלון בע"מ (10.5.10); ע"פ (ארצי) 32385-05-14 חי אחזקות בע"מ נ' מד"י (13.8.15)).

מדיניות הענישה בעבירות תו"ב שהוטל בגינן קנס מנהלי

7. חומרה יתרה נודעת לעבירות לפי חוק התו"ב. ברע"פ 189/11 מודלג' נ' מד"י (3.3.14), אמר בית המשפט העליון:

בהזדמנות זו, הנני מבקש להוסיף מספר מילים, לגבי חומרתן של העבירות בהן עסקינן. כפי שנקבע לא אחת, עבירות התכנון והבניה הפושות בארצנו, הגיעו לכדי רמה של "מכת מדינה", דבר המחייב נקיטת יד קשה נגד העבריינים. יפים, לעניין זה, דברי השופט ס' גובראן ברע"פ 6665/05 מריסאת נ' מדינת ישראל (17.5.2006):

"על העונש שנגזר על מי שמורשע בעבירות נגד חוקי התכנון ובניה לשקף את חומרת המעשים והפגיעה בשלטון החוק ולשמש גורם הרתעה נגדו ונגד עבריינים פוטנציאליים, במטרה להפוך את ביצוע העבירות לבלתי כדאיות מבחינה כלכלית. כבר נפסק בעבר, כי בתי-המשפט מצווים לתת יד למאבק בעבירות החמורות בתחום התכנון והבניה, שהפכו לחזון נפרץ בימינו".

ברוח זו, נוהג בית המשפט להטיל עונשי קנסות מכבידים ביותר, בגין עבירות בקרקעות חקלאיות (רע"פ 2330/09 נוסטרדמוס נ' ועדה מקומית חבל מודיעין (9.6.09); רע"פ 1352/09 קיבוץ עלומים נ' מד"י (4.6.09); רע"פ 6665/05 מריסאת נ' מד"י (17.5.06); ע"פ (ב"ש) 4544/07 בוארון נ' וועדה מחוזית דרום (2.4.08)).

8. ברע"פ 7286/22 בונפד נ' מד"י (23.2.23), נקבע כי גם בהליך שיסודו בקנס מנהלי, על בית המשפט לקבוע בגזר דינו מהו מתחם הקנס ההולם, וככלל, תחתית המתחם תעמוד על סכום קנס המקור:

פשיטא בענייננו שגם בהשתתף קנס בהליך פלילי שבא חלף הליך מנהלי, יש לקבוע מתחם עונש הולם. במסגרת זו תחתית המתחם בדרך כלל ראוי שתעמוד על שיעור הקנס המנהלי ולא פחות מכך. בהליך זה הקנס שהושת על המבקש אינו חורג מהקנס הראוי ועל כן לא ראינו מקום לתת למבקש רשות לערער. הבקשה נדחית.

9. על פי הפסיקה ההולכת ונאספת בנוגע לעבירות מנהליות לפי חוק התו"ב, נוהג בית המשפט לראות בקנס המקורי מעין "עונש מוצא", אשר הפחתתו תתאפשר אך ורק במסגרת התנאים הנזכרים בסעיף 14 (עתפ"ב (מרכז) 12501-07-22 **שירי נ' המחלקה להנחיית תובעים** (3.10.22); (ת"פ 47270-03-20 **המחלקה להנחיית תובעים נ' דאוד** (13.7.22); תפ"ב 40211-04-21 **המחלקה להנחיית תובעים נ' שירי** (25.5.22); תפ"ב 26978-04-19 **המחלקה להנחיית תובעים נ' קאסם** (6.10.22); תו"ב 53332-06-21 **וועדה מקומית דרום השרון נ' רג"א טכנולוגיות בע"מ** (29.6.22); ת"פ 27767-11-20 **המחלקה להנחיית תובעים נ' בן אברהם** (20.4.23); ת"פ 5305-10-20 **המחלקה להנחיית תובעים נ' טולדנו** (20.4.23); ת"פ 16594-08-20 **המחלקה להנחיית תובעים נ' לאופר** (15.1.23)).

קביעת המתחם ההולם

10. בענייננו, הנאשמת עשתה שימוש אסור בקרקע חקלאית מוכרזת, משנת 2021, ובחלוף מספר חודשים מתחילת השימוש האסור כבר ניתנה לה התראה. הקנס המנהלי הוטל בחודש מאי 2022, כך שהיה בידה פרק זמן ארוך לפינוי טרם הטלתו, אך היא נמנעה מכך. השימוש נועד למטרה עסקית, לצורך ייצור מרכבים למשאיות.

11. לאור הלכת **בונפד** ומדיניות הענישה כפי שהובאה, ובהעדר נסיבות ייחודיות לקולא, אני סבורה שיש לראות בקנס המנהלי כתחתית המתחם, והוא נע עד סך 300,000 ₪.

12. לצד זה, יש לבחון האם מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות הפחתה מקנס המקור לפי סעיף 14 לחוק העבירות המנהליות.

הקנס המתאים והנסיבות המיוחדות במקרה דנן

13. סקירה של החלטות ערכאת הערעור בנוגע לעבירות שבנדון, מלמדת על המדיניות הנוהגת, ועל השיקולים המכריעים הנלקחים בחשבון בבוא בית המשפט לבחון בקשה להפחתה מסכום המקור.

14. בעפ"ג 9980-05-22 **המחלקה להנחיית תובעים מוסמכי היועץ המשפטי לממשלה נ' ששה** (27.12.22) הוטל על הנאשמת קנס מנהלי בסך 600,000 ₪, בגינו ביקשה להישפט. הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בשימוש במבנה חקלאי בקרקע חקלאית מוכרזת שייעודה לעיבוד או מבנים חקלאיים, בשטח של כ-450 מ"ר, לצורך אחסנת מוצרי קטניות ששיווקה. השימוש האסור נמשך על פני 11 שנים. לאחר מסירת ההתראה מכוח התקנות בשנת 2019, ולבקשת הנאשמת, ניתנה לה ארכה לפינוי, אך היא לא פינתה את המקרקעין, לפיכך הוגש כתב האישום במרץ 2020. רק בחודש אוגוסט 2021 פונו המקרקעין. בית המשפט קמא קבע כי סעיף 14 לחוק העבירות המנהליות מהווה הסדר חוקי ספציפי של עונש מוצא, תוך התחשבות מובנית בקריטריונים שונים, לרבות היקף העבירה, התמשכותה, וסוג המקרקעין, כך שאין צורך לפנות לכללי הבניית הענישה. לצד זה, החליט בית המשפט להתחשב במצבה הכלכלי הקשה של הנאשמת שחלה ירידה משמעותית בהכנסותיה, במצבו הרפואי של בעל החברה שלקה

במחלת עיניים שגרמה לאבדן מאור עיניו, ופינוי המקרקעין בחלוף שנה וחצי ממועד ההתראה, במהלך משבר הקורונה, שהקשה על מציאת אתר חילופי. בשל נסיבות מיוחדות אלה, הופחת הקנס והועמד ע"ס 200,000 ₪. ואולם, במסגרת ערעור מטעם המדינה, קבע בית המשפט המחוזי כי הנסיבות שצוינו אינן מצדיקות הפחתת הקנס, וכי רק לפני משורת הדין לא יוטל קנס גבוה מקנס המקור. לפיכך העמיד כב' השופט את הקנס ע"ס 500,000 ₪.

15. בעפ"א 8668-06-22 **המחלקה לאכיפת דיני מקרקעין נ' חילף** (26.10.22) הוטלו על הנאשם שני קנסות מנהליים: האחד, בגין בניה אסורה בסך 300,000 ₪ והשני בגין שימוש אסור, בסכום זהה. המדובר בתחמת 11 דונם בגדר, הצבת שני שערים ומכולה על גלגלים, רצפת בטון בשטח 150 מ"ר, מבנה עץ בשטח 20 מ"ר, סככה למגורי שומר, וקונסטרוקציה ברזל לגידול בעלי חיים בשטח 112 מ"ר. בית המשפט קמא מצא כי סכומי הקנס המנהלי היו שגויים, שכן השימוש נעשה למגורים, על כן היה צ"ל 150,000 ₪. נוכח זה, ונוכח העובדה שהמקרקעין פונו, הסתפק בקנס בסך 80,000 ₪ סה"כ. על גזר הדין הוגש ערעור המדינה. בית המשפט המחוזי קבע כי אמנם נפלה טעות בסכום הקנס המנהלי, כך שהבקשה להישפט לא היתה בקשת סרק. עם זאת, נמצא כי לא היתה הצדקה להפחתת כה משמעותית של הקנסות המנהליים. נקבע כי אכן קיים שיקול משמעותי להפחתה, בשל כך שהמקרקעין פונו לחלוטין. לפיכך, וכיוון שהסכום הכולל הנכון היה צריך לעמוד ע"ס 450,000 ₪, הופחת הקנס ל-200,000 ₪.

16. בעתפ"ב 12501-07-22 **שירי ואח' נ' המחלקה להנחיית תובעים** (3.10.22) הוטלו על הנאשמים, בעלי המקרקעין והחברה השוכרת, קנסות מנהליים בסך 300,000 ₪ ו-600,000 ₪ בהתאמה, והם ביקשו להישפט בגינם. המדובר היה בשימוש אסור בקרקע חקלאית מוכרזת, לצורך עסק לשיווק ובניית בריכות בטון, בשטח כולל של כ-5,450 מ"ר, מתוכם 5,000 מ"ר שימשו למשטח עבודה לבניית בריכות, ויתר השטחים שימשו למבני משרד, שירותים, תצוגה, אחסון ואורווה. השימושים האסורים נמשכו גם במועד גזר הדין, והנאשמים עתרו לעיכוב ביצוע הפינוי עד שיימצא מקום חילופי עבורם. נקבע כי כיוון שהנאשמים לא פינו את המקרקעין, אין הם זכאים להקלה בעונשם. לפיכך, הוטלו קנסות בשיעור הקנס המנהלי. על חומרת העונש הוגש ערעור מטעם הנאשמים, ואולם בית המשפט המחוזי קבע כי לשם הפחתת הקנס, היה על הנאשמים להצביע על נסיבות מיוחדות בגדרי סעיף 14 לחוק העבירות המנהליות, או נסיבות שיקום על פי תיקון 113 לחוק העונשין, אך לא הוכחו נסיבות שכאלה, לפיכך הערעור נדחה.

17. בעפמ"ק (מח' מרכז) 68831-01-23 **וועדה מקומית נתניה נ' ברכה** (27.6.23) הוטל על בני זוג קנס מנהלי בסך 25,000 ₪ כל אחד, בגין פיצול דירה לשתי יחידות. בית המשפט קמא החליט להתחשב בנאשמים בשל העובדה שהקנסות הוטלו על שניהם למרות היותם מנהלים משק בית אחד. כמו כן נלקחו בחשבון הודאתם, העדר עבר פלילי, מצבו הרפואי של הנאשם, ומצבם הכלכלי. עוד התחשב בית המשפט קמא בטענת הנאשמים לפיה רכשו את הדירה במצבה הקיים. נוכח אלה, הוטל על כל אחד מהם קנס בסך 6,500 ₪. המדינה ערערה על קולת העונש, וטענה כי לא היה מקום לחרוג לקולא מסכום הקנס המקורי. בית המשפט המחוזי, קבע כי לא ניתן להותיר את גזר הדין על מכוננו במלואו, שכן הוא אינו מתיישב עם מדיניות הענישה לפי סעיף 14 לחוק העבירות המנהליות, ולא הוכחו נסיבות חריגות ויוצאות דופן דיין. על מנת לאזן בין הצורך למנוע פגיעה כלכלית קיצונית בנאשמים, ובין הצורך לשמר את ההסדר החקיקתי ולמנוע תמריץ להתדיינות בענייני קנסות מנהליים, נקבע כי ניתן להפחית את הקנסות באופן מדוד. לפיכך הופחת הקנס המקורי על כל אחד מהנאשמים ל-15,000 ₪.

18. בעתפ"ב 11362-02-23 **גרנות עיצובים בע"מ נ' המחלקה להנחיית תובעים** (28.5.23) הורשעה הנאשמת בעבירת שימוש אסור בשטח של 300 מ"ר, לצורך נגריה במבנה ללא היתר, בקרקע חקלאית מוכרזת. שווי המקרקעין עמד על 36,000 ₪ וכתוצאה מן השימוש האסור האמיר ל-2,162,000 ₪. קנס המקור עמד על סך 600,000 ₪. בית המשפט קמא התחשב בכך שהמאשימה נקטה אכיפה בררנית, בכך שלא טרחה לאתר את הבעלים ולהגיש נגדו כתב אישום, כי אם פעלה נגד החברה השוכרת בלבד. כמו כן, התחשב בגילם המבוגר של בעלי החברה. לאור אלה, הפחית את הקנס ב-50% והטיל קנס בסך 300,000 ₪. הנאשמת ערערה על חומרת הקנס, אך ערעורה נדחה.

19. בעתפ"ב 2219-02-23 **גרין ואח' נ' מד"י** (21.6.23) הוטלו על בעל המקרקעין וחברה השוכרת ממנו מבנה, קנסות מנהליים בסכומים של 300,000 ₪ ו-600,000 ₪ בהתאמה. זאת, בגין שימוש אסור לצורך עסק ציוד לאירועים, בשטח של 800 מ"ר בקרקע חקלאית. עלה מן העובדות שאינן שנויות במחלוקת כי הבעלים הפר צווי הריסה ואיסור שימוש שהוטלו עליו בעבר, אך לא הואשם בכך כיוון שהמדינה בחרה במסלול המנהלי. השימוש לא פסק עדיין במועד גזר הדין, אך הנאשמים טענו שניהם בעניין מצבם הכלכלי נוכח תקופת הקורונה שהשביתה את העסק. מותב זה, גזר בתחילה על הנאשם קנס בסך 275,000 ₪ ועל הנאשמת קנס בסך 450,000 ₪. בעקבות דיון בערעור, הוחזר התיק לגזירת הדין מחדש, על מנת שייקבע מתחם הולם לקנס. בהמשך לכך, נגזר דינם של הנאשמים מחדש על ידי מותב זה, כך שעל הנאשם הוטל קנס בסך 255,000 ₪ ועל הנאשמת הוטל קנס בסך 420,000 ₪. הנאשמים ערערו בשנית, ובית המשפט המחוזי מצא לנכון להפחית מן הקנס שוב, נוכח מכלול נסיבותיהם האישיות, ובעיקר העובדה שבינתיים פונו המקרקעין. על הנאשם הוטל קנס בסך 240,000 ₪, ועל הנאשמת הוטל קנס בסך 320,000 ₪. כיום תלוי ועומד ערעור המדינה על ההחלטה, בבית המשפט העליון.

20. בעתפ"ב (מח' מרכז) 23344-04-23 **אוטו מימונית בע"מ נ' המחלקה להנחיית תובעים** (6.7.23) הוטלו על חברה ומנהלה קנסות מנהליים בסך 600,000 ₪ ו-300,000 ₪ בהתאמה. הנאשמים הורשעו בשימוש חורג בקרקע חקלאית לצורך עסק של מגרש חנייה ומכירת כלי רכב, לרבות משרד שירותים ומטבח, בשטח של כ-6,600 מ"ר. נכתב בכתב האישום כי שווי המקרקעין עלה בשל השימוש האסור מ-2,334,000 ₪ ל-16,571,000 ₪. בית המשפט קמא התחשב במצבו הרפואי הקשה של הבעלים, מצבו הכלכלי הרע, והעובדה שפוננו המקרקעין לפני מועד גזר הדין. מאידך, נלקחה בחשבון התמשכות השימוש. בית המשפט קמא הטיל על החברה קנס בסך 670,000 ₪ ואילו על הנאשם הוטל קנס בסך 250,000 ₪. הנאשמים ערערו על חומרת הקנסות. בית המשפט המחוזי מצא כי ההחלטה נכונה, אך החליט להתחשב במידת מה, נוכח הפינוי שנעשה לאחר מתן גזר הדין בבית המשפט קמא, והפחית את הקנס שהוטל על הבעלים, לסכום של 220,000 ₪.

21. ניתן לראות גם: ת"פ 47270-03-20 **המחלקה להנחיית תובעים נ' גו ניצ'ר בע"מ** (13.7.22); תפ"ב 26978-04-19 **המחלקה להנחיית תובעים נ' קאסם ואח'** (6.10.22); ת"פ 58803-07-20 **המחלקה להנחיית תובעים נ' בדיר** (22.4.21); ת"ב 53332-06-21 **וועדה מקומית דרום השרון נ' רגא טכנולוגיות בע"מ** (29.6.22); ת"ח 66668469-06-20 **מדינת ישראל נ' חמישה כוכבים בע"מ** (11.9.23); ת"ב 26241-06-21 **המחלקה להנחיית תובעים נ' נטורפוד בע"מ** (9.2.23).

22. המסקנה העולה היא כי בגין עבירות של שימוש אסור בקרקע חקלאית למטרות מסחריות/עסקיות מוטלים עונשי קנס מכבידים ביותר, ולעתים אף מעל ומעבר לקנס המקור. עם זאת, במרבית המקרים היה בהסרת המחדלים ופינוי המקרקעין כדי להביא להפחתה בקנס בערכאת הערעור, וזאת גם במקרים בהם הפינוי נעשה לקראת מועד הדין בערעור על גזר הדין המקורי.

23. בעניינו, ביום 29.12.22 קיבלה הנאשמת היתר בנייה למבנה חלופי גדול, אליו ביקשה להעתיק את עסקה, ואכן בביקורת שנערכה ביולי 2023, עלה כי המבנה הגדול כבר פונה. לגבי המבנה היביל ששימש למשרד, נטען מפי התביעה כי עדיין היה קיים במקרקעין בעת הביקורת ביולי, אך על פי תמונה שהוגשה מטעם הנאשמת, ניתן לראות כי המבנה היביל כבר פונה מהשטח. בשונה מכך, משטח הבטון עודנו מצוי במקרקעין, אך הנאשמת טוענת כי כבר אינו משמש לשקילת משאיות, ולמעשה המשקל שהיה מוצב שם, הוזז.

24. בבואי לקבוע את סכום הקנס ולהכריע האם יש להוסיף עליו או להפחית ממנו, אני רואה לנכון להנחות עצמי על פי פסיקת בית המשפט המחוזי. כפי שהראיתי, מצא בית המשפט המחוזי לנכון להפחית מסכומי קנס המקור, מקום בו הופסק השימוש האסור טרם מועד גזר הדין בערעור (ראו: עניין **גרין, ששה, ברכה, חילף, גרנות עיצובים בע"מ, אוטו מימונית בע"מ**). למעשה, המקרה היחיד בו נמנע בית המשפט המחוזי מהפחתה כלשהי היה בעניין **שירי**, וזאת בעיקר משום שלא הופסק השימוש האסור.

כיוון שמרבית המבנים פונו ומשטח הבטון שנותר אינו בשימוש, אני סבורה כי הנאשמת ראויה להתחשבות מסוימת, ונכנסת לגדר המקרים בהם הצדיקו הנסיבות הפחתה של קנס המקור.

גזירת הדין

25. לאחר כל האמור, אני גוזרת את העונשים הבאים:

א. קנס כספי בסך ₪ 160,000 או 160 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-24 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל מיום 1.3.24 ובכל 1 לחודש עוקב.

ב. ניתן בזה צו הריסה ואיסור שימוש לכלל המבנים והשימושים, אשר ייכנס לתוקפו לאלתר. הצו יירשם בפנקסי המקרקעין.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, י"ח שבט תשפ"ד, 28 ינואר 2024, במעמד הצדדים.

עמוד 7

